

ZOMBOR ÉS VIDÉKE.

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI MEGYEI KOZLÓNY.

Mejelenik hetenkint háromszor: vasárnap, kedden és esütörtökön.

Hirdetések és előzetesek fölvetések s egyes számok kaphotók helyben: Muzsik és Parties könyv- és könyvnyomdájában, Leohn Adolf könyvkereskedésében, Hay Sándor dohányzotésdjében, valamint hirdetések s nyilv. közlemények ugy a fővárosi mint a külföldi összes hirdetési irodákban.

Egy szám 10 kr.

ELŐFIZETÉSI DÍJ.	
Évesre	8 ft.
Fél évesre	4 -
Negyed évesre	2 -
Évesre	9 ft.
Fél évesre	4 - 50
Negyed évesre	2 - 25
Néptanulókak helyben:	
Évesre	6 ft.
Fél évesre	3 -
Negyed évesre	1 - 50
Néptanulókak vidéken:	
Évesre	7 ft.
Fél évesre	3 - 50
Negyed évesre	1 - 75

Szerkesztési iroda és kiadó helye:
Sötét-szemes-utca sarkán, Hofeneder-féle házában, hová minden a lap szellemi részét illető közlemény, az előzetesek és hirdetések is küldendők.
Bérméltványosok nem fogadják a hirdetések nem adhatók vissza.
Szerkesztői értékszabátai: d. e. 11 órától 12-ig és d. u. 3-tól 5 óráig.

Az új érettségi vizsgálatok.

A tanügy terén újabb időben megindult mozgalom általánosságban nagy érdeklődéssel kiértékelte, a mi annak fontosságát a legszébb világításba helyezi. Valóban minden oly reform, mely gyökerében akarja orvosolni a beteges állapotokat, megérdemli, hogy minden oldalról tuzetes bíralat tárgyava téssek. S ilyen reform az új érettségi vizsgálatok tárgyzó szabályait, melyet kiváló szakferiák állapítottak meg. E szabályait mellett és ellen nem egy érv küzd, de mindeusztire több szó ellene, mint mellette. A több közt hadd álljon itt a „P. II.” egy levele, melyet hozzá Bazsányi Miksa intézett, mely a kérdést ellenkező oldalról világítja meg, s melynek állításait magunkéva kell tenünk.

A levél tartalma új következők: Abban a tanfériák mind egyetértettek, hogy az érettségi vizsgálatok azon formában, a melyben a legújabb idők érvényben volt, továbbra meg nem maradjhat. A gymnasiumi tanulót hét, a realiskolait kilencz tantárgyból vizsgálatok száma az egyes intézetekben 10, 20, 30, sőt több is volt, és ha meg hozzávesszük, hogy a vizsgálatra egy-két napot fordítottak összesen, akkor mindenki természetesen fogja találni, hogy ilyen körülmények közt alapos vizsgálatról szó sem lehetett, hogy abszolúte nem lehetett az ilyen érettségi vizsgálaton meggyőződést szerezni, hogy ki és mennyiben „érett.” E bajon segítődnő, kibocsátott a közoktatásügyi miniszterium egy új vizsgálati szabályzatot. Most azon

kérdés merül fel, vajjon mily érteke van az életbelepő reformnak?

Az új szabályzat elrendeli, hogy a gymnasiumot és realiskolait végző tanulók el tantárgyból vizsgálatassanak meg, egyuttal kijelölt azokat, melyekből vizsgálat tenendő. En azt, hogy a tantárgyak eleve is határozottan kijelöltenek, káros hatásúnak tartom, mert az nem egyeb, mint a közoktatásügyi kormány részéről történő kijelentése annak, hogy mely tantárgyak fontosak, és melyek nem azok; holott a középiskolában minden tantárgy-nak egyenlo fontosság tulajdonítandó. A tanuló, a ki már eleve tudja, hogy ezek meg azok a tantárgyak az érettségi vizsgálat szövegére nem kerülnek, azok megtanulását csak felváltóly veszi és velök csak annyiban törődik, a mennyiben az alsóbb osztályokban arra van tekintettel, hogy belölök valahogyan „elegéség”-t kaphasson, hogy a felsőbb osztályba való lépésben gátolva ne legyen. Leikismeretét is megnyugtathatja azon tudat, hogy hiszen ugy se fontos az, a mit elhiánygoló, maga a közoktatásügyi miniszter sem tartja annak. De még sok tanús is, tudván, hogy tantása eredménye nem kerül a tanfelügyelő, esetleg kir. biztos bíralata alá, sokkal lanyhábban fog ezennel tárgya mellett buzgólkodni.

En azt hiszem, hogy mind e két bajon, tudniillik először: hogy az érettségi vizsgálat kevesebb mérvben terjedjen, a minél következtében annál alaposabban megdudható aztan ezek alapján, hogy a középiskolába nyolcz évig járt tanuló mennyire fejlődött értelmileg, és másodsor: hogy a tanuló fontos és nem fon-

tos tantárgy között különbséget ne teheszen, egyszerűen oly módon lehetne segíteni, ha csak a vizsgálat napján hirdeté ki az előnköi tankerületi főigazgató, hogy mely tantárgyakra fog a vizsgálat kiterjedni.

Nézünk most meg, hogy az új szabályzat mely tantárgyakat jelölje ki e célra. Gymnasiumokban: magyar nyelv és irodalom, latin nyelv és irodalom, Magyarország története, mennyiség és természettan; realiskolákban: magyar nyelv és irodalom, német nyelv és irodalom, Magyarország története, mennyiség és természettan képezik a szóbeli érettségi vizsgálat tárgyait.

Elrendeli tehát Magyarország történetét és kihagyja a világtörténelmet, mintha a ketto nem állana egymással szerves összefüggésben, sőt olyan összefüggésben, hogy hazánk története a világtörténelem nélkül tulajdonképpen nem is érthető; mert pl. Hunyadi Janos hadvezéri nyumba egészen massa alakul, ha az ember tudja, hogy akkortájt mely hatalma volt a török birodalomnak, mint midon annak hiányában esetleg a török birodalom ma tehetetlen állapotot vesziketne. Hogy ifjank ezennel a világtörténelmet nem fogják elodeknekedni, tudni, az annak következménye lesz, mert nem tárgya többé az érettségi vizsgálatnak, minthogy belole megbüknem lehet, ergo megtanulását kiváló lelkismeretes szigorral nem kell venni. Hogy a világtörténelem ismerete mily fontos-ságú, azt valózoli fölgyőzesnek tartom.

Továbbá a gymnasiumok számára elrendelt latin nyelvnek megfelelőleg elrendeli a realiskolák számára — talán

a francia nyelvet, de hogy, a németet rendeli el. Már pedig, ha a gymnasiumból kihagyott, nem látom be, miért kellett volna a realiskolákban a francia nyelvet kiszorítani. Holott a francia nyelv istápolását, — nem emlívte azon praktikus hasznót, melyet mindenki, a ki bírja azáltal nyert, mert a nyelv minde-ütt és mindenké által elismert világnyelv és kerek e világban mindenütt a idegenek közötti közvetítői szolgál — nemzeti érdek is parancsolja, mert a francia nyelv felkarolása reaktiózt jelentene a német irodalom nemzetiségteleno hatása ellen, kiváló fontos-ságú nemzeti irodalmunk kifejthetése. Mert a német irodalom termékei megakasztják hazánk lakosságá egy tetemes részének megmagyarsodását. E kijelentésben azonban nem akar a német irodalom becsmérlése lenni, melyről mindenki elismerni kénytelen, hogy nagy és hatalmas, csakhogy kizárólagos uraima — a mino most — nemzeti érdekeinket serti. Annyi áll, hogy a külföldi irodalma elől el nem zárkozhattuk, de miert kell, — főleg a szépirodalom terén — epen a német irodalom legyen az, mely szükségletünk kielégítésére szolgáljon, miért ne lehessen az a hatalmas francia irodalom, mely az egész világ irodalma. — De olyan módon, hogy még az egyetlen intézetben is, a melyben a francia nyelv tanítása kötelezett és a melyben het év áll rendelkezésre a tanulóknak — mert a második osztályban kezdődik tanítása — azt elcsajáthatnati, azt hátterbe szorítják, olyan módon, ismétlem, a német irodalom túltengéséből eredő káros hatás soha ellensúlyozható nem lesz.

A „Zombor és Vidéke” tárczája. Szegény Flamingo!

Sok ostobaságot összeraktam már életemben az emberi kaszok mindgyökerei; melegegedett nyomorgókul, uti cheokrák szokrol, kétségbeesett szellemeköl, onyilkos kandidátuskörol, anytalan arvaköl, szar nosz dynaszatöl, tonkrejutott nagnsoköl, üdözött hírlapoköl, stb., — de tolam egy magcs személynég isz nant mind a legnagyobb respekussai viszerietét, csipő hegyét sohse merie felé irányozni és ez a személynég én vagyok, az az egyszerű, szegény Flamingo.

De mar most onkenyeltelen is magam ha botlom, a midón a réki jó idokre kény szerit visszaemlékezni — a vendégiosok so-nyany kosztja.

Bizon, bizon, e tekintetben szegényebb vagyok most, mint akkor.

Telát szerzetelen! E kit más, egy imáladó bölgyet, szakrati metét, csillago borzszemüt, rózsaszarcut, korainjukt, galamb-szivüt.

Könnyen elképzeheto, hogy a rajonkásig, a boldogulást szerelmes voltam Eulialia-hába. — De most könnyebben elképzeheto — viszonstzerzetel. Ha az Lristeu engem el evvel hamarabb teremt meg a nyomorult világ szamarát, ut pedig ut évvel később, egy megeshethet volna rajtunk az a fanyozós dolog, hogy egymáséi lettünk volna. De így nem tehettük egyebet, mint túrti és epvede vartni azt idót, míg utána stiehetek az esztendökkel. Persze szerelmes vagyis boldog eszemmel nem értem föl, hogy azt a

riz esztendi úrt, mely közöttünk látog, ez életben többé megomtni nem lehet. Anyi bizonyos, hogy reméltem, de ho-y mit, mar magam sem tudom.

Ah, ha visszagondolok azokra a gyonyorleti idokre, midón egymásnak ho szerelm esküdtünk, még most is borongás futja át a hatamát.

Eulialia húségében nem ketelekedhettem. Hiszen úgy szeretett, akár csak a maga gyermekét.

Pedig lett volna okom a feltelkenyegre. Mert az én kedves Eulialiam, a míg 28. évvel szerencsésen elérte, bizon sok szerencsétlen szerelmi hanyatónan ment keresztül. És csodálhatnó e azt, hogy egy oly paratlan szép és kedves teremtés tizenkét évi hajpasdaga alatt anyi idillikus kalandnak, hásságai igeretnek lett rajta?

Eulialiam keresztül lábála valamennyi periódiáját a szerelmenem. Nem rejteimül, hanem az ő színté elbeszéléseinek nyomán álltam előt.

Fölsórolta előttem valamennyi viszonnyat egyenként abe rendben. No mar csak csak kis dieségűd volt ram névze meghódít, nati egy olyan szívet, a melynek nar 68. ferizív volt rajba. En voltam a 69 ik és egyzersmind a legújabb, hanem azért belemelbolondulása nem volt a legindokolatlanabb.

Nagyon csinos gyerekek voltak az időben. (Ugy-e regen lehetett?) Színész valék de még egészen kezdő. Hanem ez az egyszerű titulus is elég volt arra, hogy Sz. . .-szes leányai belemelbolonduljanak. De bizon csak Eulialióhoz vonzódtam.

Hogyne! Miként állhattam volna ellent szelid anyai pilantásainak! De ne higgyék én, hogy csupán pilantásavaival arasztott el. Böven kijutott nekem a friss cipzöböl, kol baszabol, kocsonyából, savanyu paprikából is.

Oh, annyira izlették e fejedelmi etkek az ő aranyos kacsoiból, hogy egy izben tizetizez pattogatótt kukoriczavál birkozott meg estebe idején.

Ha ez a drága lelek elpartolt volna tolem, bizonyára meghaltam volna — chea. Könnyen felrohagto ez, mert voltam annyira feltelkeny az en anyuzai kis Eulialia-áram.

Hanem hat a miként minden boldogság mulando a földön, úgy ez enyem sem tartott soká. Hivatásom elszöktött Sz. varosából, minthogy szüntarsulatunk keuytelen volt kezelve venni a vandorbót és neki eredni a nagy világnak.

Fajó szívet, de még főbb gyomorral váltam meg udvomól, egyetlen életemöl, de azzal a határozott terével, hogy midón ismet viszatérek, nöl veendum. Kovérge biztos garancziát nyujtott arra névze, hogy engem is ki fog tudni hízalni.

„A szerelmem furtangosnak tessz az embert” — mondá Aron apánk — azzá telt engem is. Minthogy Eulialiat nomme akrom tenni, okvetlenül ki kell próbálnom húségét. Mert en lennék a leg föltelgödelatlanabb teremtése, ha távolletem által szívet másnak ajutadekzná és nekem csupán fözöthetséget juttatnék.

Furfangon tehát oda lyukadt ki, hogy egyik Mezenásomat és legjobb barátomat örevez neveztem ki, hogy minden legkevesebb igitanus akcióját megfegyjele s engem róla ér-

tesítsen. Söt mi több fölhatalmaztam ot arám-nak szerelmet vallani és elhódíthatni magának, ha bírja.

Ugy leveleketem magamban, hogy ha hódítasa sikerülend, úgy jobovnem nem tekin-temdem másnak a leányt, mint egy hitvány — eleségármak, ha pedig nem, úgy a proba-tuzeben phonkszent megfiszitása és megföldözása tojogott ot magam előt latin és öröké földalombhoz futni.

En tehát, a mint említem, a vandorb-truppai utam eredetlem. Leszámítva a gyakorlatias faradságát, elégem volt voltam nyugoda barátom és mezenásom abbeli esküvel szentesített igeretében, hogy minden hatalmat és tehettséget Eulialiam meghódítására fogja irányozni.

En természetesen biztos tudatában voltam annak, hogy a Mezenás minden igyekezte falia hany borsó lesz csupán. Hiszen Eulialia annyira szeret!

Fajdalom a Mezenás nagyon is lelkiismeretesen talót föladatahoz. Nem riadt vissza a legborzáltozóbb eszközököl sem a leány elhódítására, csakhogy meggyőződhessen irántami szilárd hüseröl.

Midón azonban minden törekvése hiabavalónak bizonyult, az utolsó arcbözba kaspadkodott és elkezdte a szegény Flamingót kudarod módon gyalzani. Kétségfolyhatova tetto Eulialia elött, hogy én nem is annyira obeli, mint inkább a friss, ropogós cipzoba vagyis szerelmes, hogy én obenne nem jobovnöeli hitvest, hanem a potyaszakácsnet látom.

Ez az argumentálás aztán megette hatását. Eulialia mar-mar állított a szítán. Eszébe jutott az en möho etvagym és föl-tunt előtte kiehezett ábrázatom. Nem is le-

